"मीठे बच्चे– समय धेरै कम छ त्यसैले रूहानी धन्दा गर। सबै भन्दा राम्रो धन्दा हो– बाबा र वर्सालाई याद गर्नु, बाँकी सबै खोटा धन्दा हुन्।"

प्रश्नः– तिमी बच्चाहरूमा कुनचाहिँ उत्कण्ठा हुनुपर्छ?

उत्तरः– कसरी हामीले बिग्रेका आत्माहरूलाई सुधार्ने, सबैलाई दु:खबाट छुटाएर २१ जन्मको लागि सुखको बाटो बताउने? सबैलाई बाबाको सच्चा-सच्चा परिचय दिने? यो उत्कण्ठा तिमी बच्चाहरूमा हुनु पर्छ।

गीतः– भोलेनाथ से निराला ....

ओम् शान्ति। भोलानाथले बच्चाहरूलाई ओम् शान्तिको अर्थ पनि सम्झाउनुहुन्छ। स्वयं बाबाले पनि भन्नुहुन्छ ओम् शान्ति र बच्चाहरूले पनि भन्छन् ओम् शान्ति। यो आफ्नो परिचय दिनु पर्ने हुन्छ– हामी आत्मा शान्त स्वरूप, शान्तिधामका निवासी हौं। हाम्रो बाबा पनि वहाँ निवास गर्नुहुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि बाबा-बाबा भन्दछन्। मनुष्यहरूले गायन त गर्छन् तर छन् रावण मतमा। रावण मतले मनुष्यलाई बिगार्छ। बाबा आएर बिग्रेकालाई बनाउनुहुन्छ। रावण पनि एक छ, राम पनि एक हुनुहुन्छ। ५ विकारहरूलाई मिलाएर भनिन्छ रावण। रावणले आफ्नो राज्य स्थापन गर्छ, शोकवाटिकामा बसाउन। उसले बिगार्छ, उहाँले बनाउनुहुन्छ। रावणलाई मनुष्य भनिंदैन। तर देखाउँछन् ५ विकार पुरुषको ५ विकार स्त्रीको। रावण राज्यमा दुवैमा विकार हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ– ५ विकार हामीमा पनि थिए। अहिले हामी श्रीमतमा निर्विकारी बन्दै गइरहेका छौं। बिग्रेकोलाई सुधारिरहेका छौं। जसरी बाबाले सबै बिग्रेकालाई बनाउनुहुन्छ, बच्चाहरूमा पनि यही उत्कण्ठा रहनु पर्छ– कसरी बिग्रेकोलाई बनाऊँ? सबै मनुष्य मात्रले एक अर्कोलाई बिगारिरहन्छन्। बिग्रेकालाई सुधार्नेवाला एउटै बाबा हुनुहुन्छ। जसरी तिमी सुध्रेका छौ, त्यसैगरी लगन लागिरहोस्– कसरी दु:खी आत्माहरूलाई गएर सहायता गरौं। बाबाको जुन उत्कण्ठा छ त्यो सपूत बच्चाले नै पूरा गर्न सक्छन्। बच्चाहरूको बुद्धिमा उत्कण्ठा रहनु पर्छ– कसरी कोही बिग्रेकोलाई बनाऊँ। मित्र सम्बन्धीहरूलाई पनि सम्झाउनु पर्छ। उनीहरूलाई पनि बाटो बताऊँ। दु:खी जीव आत्माहरूलाई २१ जन्मको लागि सुखी बनाऊँ, फेरि पनि हाम्रै भाइ-बहिनी हुन्, धेरै दु:खी अशान्त छन्। हामीले त बाबा सँग वर्सा लिइरहेका छौं, त्यसैले ख्याल आउनु पर्छ– कसरी गएर कसैलाई सम्झाऊँ, भाषण गरूँ। घर-घर जाऊँ, मन्दिरहरूमा जाऊँ। बाबाले मत दिनुहुन्छ। मन्दिरमा धेरै सर्विस गर्न सक्छौ। भक्त धेरै छन्। अन्ध-श्रद्धाले शिवको मन्दिरमा धेरै जान्छन्। भित्र कुनै न कुनै आशा राखेर जान्छन्। यो सम्झदैनन्– शिव हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ। उहाँको यतिका जुन महिमा छन् भने अवश्य कुनै समय केही गरेर गएको हुनु पर्छ। शिवको मन्दिरमा किन जान्छन्! अमरनाथमा यात्रा गर्न किन जान्छन्! धेरै यात्रीहरूलाई ब्राह्मणहरूले वा संन्यासीले लैजान्छन्। यो हो भक्तिमार्गको धन्दा, यसबाट त सुध्रिदैनन्। भोलानाथ बाबा नै आएर बिग्रेकालाई बनाउनुहुन्छ। उहाँ विश्वको रचयिता अथवा मालिक हुनुहुन्छ, आफू स्वयं बन्नु हुन्न। मालिक तिमी बच्चाहरूलाई बनाउनुहुन्छ। तर उहाँ उच्च हुनुहुन्छ। उहाँबाट वर्सा मिलिरहेको छ। तिमीलाई दिलमा आउनु पर्छ– कसरी हामीले भाइ-बहिनीहरूलाई बाटो बताऊँ। कुनै दु:खी, रोगी देख्दा दया आउँछ नि। बाबा भन्नुहुन्छ– अहिले मैले तिमीलाई यस्तो सुखी बनाउँछु, जो आधाकल्पको लागि रोगी हुँदैनौ। तिमी बच्चाहरूले पनि अरूलाई सुखधामको बाटो बताउनु छ। सर्विसको

उत्कण्ठा हुने एकै ठाउँमा रहन सक्दैनन्। सम्झन्छन्– म पनि गएर कसैलाई सुखधामको बाटो बताऊँ। बाबाले त धेरै चुनौती दिनुहुन्छ। अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको पूरा धारणा भयो भने धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ। यस राजाईको स्थापनामा पैसाको आवश्यकता रहँदैन। उनीहरू त आपसमा लडाइँ झगडा गरिरहन्छन्, रावणको मतमा। हामीले रावणबाट राज्य छिन्छौं। रामराज्य रामद्वारा नै मिल्छ। सत्ययुगमा रामराज्य सुरु हुन्छ। यहाँ कलियुगमा रामराज्य कहाँबाट आउने? यो त रावण राज्य हो, सबै दु:खी छन्। यी कुरा तिमीले सबैलाई सम्झाउन सक्छौ। पहिला उनीहरूलाई सम्झाउनु छ, जो गरिब छन्, व्यापारी छन्। बाँकी ठूला व्यक्तिले त भन्छन्– हामीलाई फुर्सत हुँदैन, हामी व्यस्त छौं। सम्झन्छन्– हामीले स्वर्ग बनाइरहेका छौं, योजना बनाइरहन्छन्। तिमीलाई थाहा छ– शिवबाबा बाहेक अरू कसैले स्वर्ग बनाउन सक्दैन। अब समय थोरै बाँकी छ। रामराज्य स्थापन गर्नमा ढिलो गर्नु हुँदैन। रात-दिन चिन्तन चल्नु पर्छ– कसरी सबैलाई दु:खबाट छुटाऔं। बच्चाहरूलाई यो दिलमा आउनु पर्छ– कसरी भाइ-बहिनीहरूलाई बाटो बताउने। अहिले सबै रावणको मतमा छन्। बाबा त बाबा हुनुहुन्छ, जो बच्चाहरूलाई आएर वर्सा दिनुहुन्छ। मनुष्य कोर्टमा गएर भन्छन् ईश्वरलाई सम्मुख मानेर सत्य भन्छु। तर यदि उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने फेरि प्रार्थना कसलाई गर्छन्! उनीहरूलाई केही पनि थाहा छैन। बाबा पटक-पटक सम्झाउनुहुन्छ– मित्र सम्बन्धीहरूलाई जगाऊ। तिमी बच्चाहरू धेरै मीठो बन्नु छ। क्रोधको अंश पनि नहोस्, तर सबै बच्चा त यस्तो बन्न सक्दैनन्। धेरै बच्चा छन् जसलाई मायाले एकदम नाकबाट पक्रिन्छ। जति नै सम्झाऊ तैपनि सुन्दै सुन्दैनन्। बाबाले पनि सम्झनुहुन्छ– सायद समय लाग्छ, जब सबै राम्रो सँग बाबाको सर्विसमा लाग्छन्। सोख पनि त चाहिन्छ नि जो आएर भनून्– बाबा मलाई सर्विसमा पठाउनु होस्, म गएर अरूको कल्याण गर्छु। तर बोल्दैनन्। बच्चाहरूको धन्दा नै हो सच्चा गीता सुनाउनु। शब्द नै दुई छन्– अल्फ र बे। बाबाले राम्रो सँग युक्ति सम्झाउनु भएको छ। पहिलो कुरा नै यो हो– परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ! तल प्रजापिता ब्रह्माकुमारी नाम लेखिएको छ। बाबाले धेरै नयाँ तरिका, धेरै सहज बताउनुहुन्छ। बाबालाई उत्कण्ठा रहन्छ– यस्तो यस्तो बोर्ड लगाउनु पर्छ। बाबाले डाइरेक्शन दिनुहुन्छ। बाबालाई भनिन्छ नै रहमदिल, ब्लिसफुल। त्यस्तै बच्चाहरू पनि बाबा समान रहमदिल बन्नु छ। यी चित्रहरूमा त धेरै ठूलो खजाना छ। स्वर्गको मालिक बन्ने यसमा युक्ति छ। बाबाले त धेरै युक्तिहरू निकालिरहनु हुन्छ। कल्प पहिला पनि निकाल्नु भएको थियो र अहिले पनि निकाल्नु भएको छ। मनुष्यहरूलाई टच हुन्छ– यी कुरा त धेरै राम्रा छन्। बाबाबाट अवश्य वर्सा मिल्छ। यो पनि लेखिदेऊ– स्वर्गको वर्साको तपाईं हकदार हुनुहुन्छ। आएर बुझ्नुहोस्, धेरै सजिला कुरा छन्। केवल बोर्ड बनाएर राम्रो-राम्रो ठाउँमा लगाउनु छ। १०-२० स्थानमा बोर्ड लगाऊ। यो विज्ञापन पनि राख्न सक्छौ। जुन बिछोडिएका बच्चा छन् उनीहरूलाई यो अक्षर लाग्छ। भन्दछन्– थाहा त पाऊँ यिनीहरूले के सम्झाउँछन्! यो पनि लेखिएको होस्– यस पहेलीलाई सम्झिनाले तपाईंले मुक्ति-जीवन मुक्तिलाई पाउन सक्नुहुन्छ, एक सेकेन्डमा।

बाबा भन्नुहुन्छ– यदि आफ्नो जीवन बनाउनु छ भने सर्विस गर। सागर पास आएर रिफ्रेश भएर फेरि सर्विस गर्नु छ। भक्तिमार्गमा त आधाकल्प धक्का खाएका छन्। यहाँ त एक सेकेन्डमा बाबालाई जानेर बाबाबाट वर्सा पाउनु छ। सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ। मृत्यु सामुन्ने खडा छ। सबै भन्दा राम्रो धन्दा यो हो। बाँकी मानिस जुन पनि धन्दा गर्छन् ती हुन् खोटा। केवल एक धन्दा गर्नु छ– बाबा र वर्सालाई याद गर्ने। कलेजमा गएर

प्रिन्सिपललाई सम्झायौ भने पढ्नेहरूले पनि बुझ्न सक्छन्। तिमीले कति सहज वर्सा लिइरहेका छौ। जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) धेरै-धेरै मीठो बन। क्रोधको अंश पनि निकालिदेऊ। बाबा समान दयावान बनेर सर्विसमा तत्पर रहनु छ।

२) मृत्यु सामुन्ने खडा छ। वानप्रस्थ अवस्था छ त्यसैले बाबालाई र वर्सालाई याद गर। रामराज्य बनाउने सेवामा आफ्नो सबैथोक सफल गर।

वरदान:– बेहदको अधिकारलाई स्मृतिमा राखेर सम्पूर्णताको बधाई मनाउने मास्टर रचयिता भव

संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूलाई वर्सा पनि प्राप्त हुन्छ, पढाइको आधारमा सोर्स अफ इन्कम पनि छ र वरदान पनि मिलेको छ। तीनै सम्बन्धले यस अधिकारलाई स्मृतिमा इमर्ज राखेर हर कदम उठाऊ। अहिले समय, प्रकृति र माया बिदाईको लागि प्रतीक्षा गरिरहेका छन्। केवल तिमी मास्टर रचयिता बच्चा, सम्पूर्णताको बधाई मनाऊ अनि उनीहरूले बिदाई लिनेछन्। ज्ञानको ऐनामा हेर– यदि यसै समय विनाश भयो भने म के बनुँला?

स्लोगन:– हर समय, हर कर्ममा ब्यालेन्स राख्यौ भने सबैको ब्लेसिङ स्वत: प्राप्त हुन्छ।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य- १९५६

१) परमात्म ज्ञानको अर्थ हो जीवन छँदै मर्नु

यस अविनाशी ज्ञानलाई परमात्म ज्ञान भनिन्छ, यस ज्ञानको मतलब हो जीवन छँदै मर्नु त्यसैले करोडौंमा कुनैले विरलै यो ज्ञान लिने हिम्मत राख्छन्। यो त हामीले जान्दछौं– यो ज्ञानले प्राक्टिकल जीवन बनाउँछ। हामीले जुन सुन्छौं, त्यो प्राक्टिकलमा बन्छौं। यस्तो ज्ञान कुनै साधु सन्त महात्माले दिन सक्दैनन्। उनीहरूले यस्तो भन्दैनन् मनमनाभव, यो आदेश त केवल परमात्माले नै दिन सक्नुहुन्छ। मनमनाभवको अर्थ हो मेरो साथ योग लगाऊ। यदि मेरो साथ योग लगायौ भने मैले तिमीलाई पापहरूबाट मुक्त गरेर वैकुण्ठको बादशाही दिन्छु। वहाँ तिमी गएर राज्य गर्नेछौ त्यसैले यस ज्ञानलाई राजाहरूको राजा भनिन्छ। अब यो ज्ञान लिन धेरै महँगो सौदा हो, ज्ञान लिनु अर्थात् एकै धकमा जीवन छँदै मर्नु। शास्त्र आदिको ज्ञान लिनु त बिल्कुल सस्तो सौदा हो। त्यसमा त घरी-घरी मर्नु पर्छ किनकि उनीहरू परमात्माको ज्ञान दिँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ– अहिले जे गर्नु छ त्यो अब गर, फेरि यो व्यापार रहँदैन।

२) परमात्मा सत-चित्त-आनन्द स्वरूप हुनुहुन्छ...

परमपिता परमात्मालाई सत-चित्त-आनन्द स्वरूप पनि भनिन्छ, अब परमात्मालाई सत् किन भनिन्छ? किनकि उहाँ अविनाशी अमर हुनुहुन्छ। उहाँ कहिल्यै असत् हुनुहुन्न, अजर अमर हुनुहुन्छ र परमात्मालाई चैतन्य

स्वरूप पनि भनिन्छ। चैतन्यको अर्थ हो परमात्मा पनि मन बुद्धि सहित हुनुहुन्छ। उहाँलाई नलेजफुल पीसफुल भनिन्छ। उहाँले ज्ञान र योग सिकाइरहनु भएको छ, त्यसैले परमात्मालाई चैतन्य पनि भनिन्छ। हुन त उहाँ अजन्मा पनि हुनुहुन्छ। उहाँले हामी आत्माहरूले जसरी जन्म लिनु हुन्न। परमात्मालाई पनि यो ज्ञान र शान्ति दिनको लागि ब्रह्मा तनको लोन लिनु पर्छ। उहाँ चैतन्य हुनुहुन्छ, तब त मुखद्वारा हामीलाई ज्ञान योग सिकाइरहनु भएको छ र फेरि परमात्मालाई आनन्द स्वरूप पनि भनिन्छ। सुख स्वरूप पनि भनिन्छ। यी सबै गुण परमात्मामा भरिएका छन्। त्यसैले परमात्मालाई सुख दु:खबाट न्यारा भनिन्छ। हामीले यस्तो भन्दैनौं– परमात्मा कुनै दु:ख दाता हुनुहुन्छ, होइन। वहाँ सदा सुख आनन्दको भण्डार हुनुहुन्छ। जब उहाँको गुण नै सुख आनन्द दिनेवाला छ भने फेरि हामी आत्माहरूलाई उहाँले दु:ख कसरी दिन सक्नुहुन्छ!

३) परमात्मा गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ....

धेरै मानिसले यस्तो सम्झेर बसेका छन्– यो जुन अनादि बनिबनाऊ सृष्टि ड्रामा चलिरहेको छ, त्यो सारा परमात्माले चलाइरहनु भएको छ। त्यसैले उनीहरूले भन्दछन्– मानिसको केही छैन हात... करनकरावनहार स्वामी... सबैथोक परमात्माले नै गर्नुहुन्छ। सुख दु:ख दुवै भाग परमात्माले नै बनाउनु भएको हो। अब यस्तो बुद्धिवालालाई कुनचाहिँ बुद्धि भनिन्छ? सबैभन्दा पहिला उनीहरूले यो बुझ्नु जरूरी छ– यो अनादि बनिबनाउ सृष्टिको खेल उहाँ परमात्मले जुन अहिले बनाउनुहुन्छ, त्यही चल्छ। जसलाई हामीले भन्छौं यो बनिबनाउ खेल अटोमेटिक चलि नै रहन्छ। परमात्माको लागि पनि भनिन्छ– यो सबैथोक परमात्माले नै गर्नुहुन्छ। अब उनले फेरि कुन हैसियतमा परमात्मालाई उत्पत्ति गर्छन्! यो जुन परमात्मालाई गर्ने-गराउनेवाला भनिन्छ, यो नाम फेरि कुनचाहिँ हस्ती माथि रहन गएको छ? अब यी कुरालाई बुझ्नु छ। पहिला त यो बुझ्नु छ– यो जुन सृष्टिको अनादि नियम छ, त्यो त बनिबनाऊ छ। जसरी परमात्मा पनि अनादि हुनुहुन्छ, माया पनि अनादि छ र यो चक्र पनि आदि देखि लिएर अन्तसम्म अनादि अविनाशी बनिबनाऊ छ। जसरी बीजमा वृक्षको ज्ञान हुन्छ र वृक्षमा बीज हुन्छ। दुवै कम्बाइण्ड छन्, दुवै अविनाशी छन्। बाँकी बीजको के काम, बीऊ रोप्नु वृक्ष निस्किनु। यदि बीऊ नरोप्ने हो भने बिरुवा उत्पन्न हुँदैन। परमात्मा पनि स्वयं यस सारा सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ र परमात्माको पार्ट हो बीज रोप्नु। परमात्माले नै भन्नुहुन्छ म परमात्मा हुँ नै तब, जब बीज रोप्छु। बीज र वृक्ष अनादि हुन्। यदि बीज रोपिएन भने वृक्ष कसरी निक्लन्छ! मेरो नाम परमात्मा नै तब हुन्छ, जब मेरो परम कार्य हुन्छ, मेरो सृष्टि त्यही हो, जो म स्वयं पार्टधारी बनेर बीज रोप्छु। सृष्टिको आदि पनि गर्छु र अन्त्य पनि गर्छु। म पार्टधारी बनेर बीज रोप्छु, सुरु गर्छु बीज रोप्ने समयमा, फेरि अन्त्यमा पनि बीज आउँछ फेरि सारा वृक्षले बीजको तागत लिन्छ। बीजको मतलब हो रचना गर्नु फेरि त्यसको अन्त गर्नु। पुरानो सृष्टिको अन्त गर्नु र नयाँ सृष्टिको सुरु गर्नु। यसलाई नै भनिन्छ परमात्माले सबैथोक गर्नुहुन्छ। अच्छा। ओम् शान्ति।